

stændigheder også behandle de enkeltsager i form af klager og andre konkrete henvendelser, som tilsynet modtager fra enkeltpersoner og virksomheder.

Også en række forhold af mere praktisk karakter taler efter flertallets opfattelse med betydelig styrke imod en ankenævnsordning:

Ankenævnet vil i praksis få meget vanskeligt ved at opnå den fornødne faglige indsigt i og overblik over retsområdet og praksis. Dette skyldes dels, at antallet af sager, der vil blive indbragt for nævnet, under alle omstændigheder må forventes at blive forholdsvis beskedent, dels at der kun vil blive tale om bestemte typer af sager. Det skal herved også fremhæves, at lovgivningen om persondatabeskyttelse er et kompliceret retsområde, som er under betydelig påvirkning af den løbende teknologiske udvikling. Dette stiller store krav til tilsynsmyndigheden, og et i forhold til tilsynsmyndigheden uafhængigt ankenævn vil i praksis næppe - eller i hvert fald kun under brug af uforholdsmæssigt store ressourcer - kunne leve op hertil.

Endelig vil en ankenævnsordning være omkostningskrævende. Her tænkes ikke alene på de - ikke uvæsentlige - udgifter, der vil være direkte forbundet med etablering og drift af ankenævnet, men også på de indirekte omkostninger, som vil være en konsekvens af en klagesagsbehandling. Forholdet er det, at behandlingen af en klage ikke alene vil involvere den klagende part og ankenævnet. Også tilsynsmyndigheden og, afhængigt af sagens karakter, sagens andre parter må således forventes i større eller mindre omfang at skulle tage del i sagens forberedelse og forelæggelse for ankenævnet med deraf følgende ressourceforbrug.

Et *mindretal* (5 medlemmer) finder, at de nuværende regler for tilsynsmyndighedens organisation ikke i tilstrækkelig grad frembyder de retssikkerhedsgarantier, som bør gælde for uafhængige forvaltningsmyndigheder.

Mindretallet bygger dette på følgende betragtninger:

Efter den nugældende ordning træffer Registerrådet afgørelse i sager af principiel karakter, i sager af betydelig almen interesse samt i sager, hvis udfald kan give anledning til tvivl. Hverken loven eller den for Registerrådet gældende forretningsorden, jf. bekendtgørelse nr. 160 af 20. april 1979, lader rådet fungere som klageinstans for sekretariatets afgørelser. Da adressaten således ingen ret har til at få en afgørelse indbragt for rådet, vil rådet kun kunne fungere som »klageinstans«, såfremt de synspunkter, adressaten måtte fremsætte mod en afgørelse, bringer sekretaria-

tet således i tvivl om dens indhold, at der er grundlag for at inddrage rådet.

Da Registerrådet funktionelt er uafhængig af ressortministeriet, har adressaten for en afgørelse for Registertilsynet herefter ingen adgang til at udøve administrativ rekurs. Ønsker adressaten at anfægte en sådan afgørelse, er han med andre ord henvist til at gå domstolsvejen, jf. den almindelige regel i grundlovens § 63. Omkostningerne ved en sådan procedure (målt i såvel tid som penge) afholder utvivlsomt mange adressater fra at gå videre med afgørelser, som der kunne være tvivl om. Udover de retssikkerhedsmæssige betænkeligheder herved får denne ordning som bivirkning, at der ikke opbygges nogen praksis med enkeltafgørelser på det registerretlige område.

En sådan administrativ en-instans-behandling er forholdsvis sjældent forekommende i den offentlige forvaltning. Dette gælder i særlig grad, hvis man sammenligner registerområdet med andre lovgivningsområder, der i høj grad betjener sig af retlige standarder, hvor retsudviklingen må forventes at forme sig efter en dynamisk proces i lyset af den samfundsmæssige udvikling, og hvor der er klart identificerbare interesse modsætninger. Eksempler på en sådan lovgivning findes f.eks. om Patientklagenævnet, Naturklagenævnet, Miljøklagenævnet, Teleklagenævnet, Klagenævnet for udbud og politiklagenævnene.

Behovet for en ankenævnsordning forstærkes yderligere ved, at den nye lovgivning om behandling af personoplysninger vil tillægge tilsynsorganet væsentligt flere afgørelsesbeføjelser, end den nuværende lov gør.

Disse medlemmer foreslår derfor, at der indføres en ankenævnsordning, hvorefter afgørelser fra Datatilsynet kan påklages til et uafhængigt ankenævn, der repræsenterer såvel den juridiske sagkundskab som sagkundskab inden for informationsteknologi, offentlig forvaltning og erhvervsforhold. En sådan ankenævnsordning er allerede foreslået af det norske personregisterlovudvalg i *betænkningen* »et bedre personvern«, NOU 1997:19, s. 116 ff. (de almindelige bemærkninger) og s. 169 f. (med forslaget i lovudkastets § 37).

Dette mindretal er i øvrigt enig med flertallet i, at den gældende ordning i hovedsagen har fungeret tilfredsstillende, men mener i modsætning til flertallet ikke, at denne antagelse i sig selv godtgøres ved, at Registertilsynets udtalelser og afgørelser som hovedregel er blevet respekteret. Ligeledes deler mindretallet ikke flertallets opfattelse af, at man gennem en ankenævnsordning vil svække tilsynsmyndighedens position, idet den retskildeskabelse, der vil finde sted